

Take Away

יורם וולמן

המכתב הרשום היה זרוק על המזנון בסלון. הוא לא מיהר לפתוח אותו אם כי חשד שהשולח מוכר לו. דברי הדואר האחרים היו חשבונות חשמל וטלפון, מכתב מהבנק ומכתב מעורך הדין שלו שטיפל בספייח משפט הגירושין מחווה אשתו. "אם היא הייתה בן אדם יכולנו לחגוג היום ביחד את יום הולדתי החמישים בארץ או שהייתה באה לחו"ל...איזו קטנוניות, אי אפשר היה כבר יותר..."

"קוראים לזה שחיקה", אמר לו הפסיכולוג של השירות שנתן בו מבט רב משמעות, "לא, לא שלך, אלא של חווה", הוא נזכר... טוב, עכשיו חווה איננה, תודה לאל שישנה מיקה...בת עשרים ולומדת אמנות באמסטרדם. אבל מיקה נוטה לתמוך באמה מאז הפרידה, חשב, כשהוא הביט בתמונה הממוגנטת לדופן המקרר ובה מיקה הקטנה רוכבת על כתפיו. הוא נאנח.

הוא עמד במטבח ובמהירות הכין לעצמו כריך עבה עם ממרח אבוקדו, כמה פרוסות גבינה צהובה ומעליהן כמה עלי חסה. אולם חווה לא הרפתה ממנו וידע גם ידע שזמן רב, רב מדי, לא ראה את מיקה ונזכר במריבה שהייתה ביניהם לפני שנתיים בכיקורו הקצרצר בן השעתיים אצלה באמסטרדם, והוא חש צביטה בלב.

כשקריין הסי-אן-אן שב להופיע על המסך מיהר גנני אל הטלוויזיה אך הכריך נשמט מידי והתפזר על הרצפה. לעזאזל! סיון מפיו ומיהר אל הסלון, שם שקע בכורסה, מתח את רגליו הארוכות על השרפרף והחל לצפות בריאיון עם תת השר ההודי. כדי להגביר את צלילות דעתו קם ממקומו ומזג לעצמו מהנפוליון שהביא אתו מחו"ל רק לפני ארבעה ימים. הברנדי הנפלא מילא אותו הרגשה של רוגע ועד מהרה נוכח לדעת שלא נאמרו בריאיון דברים שלא ידע עליהם ממקורותיו או מהתדרכים שקיבל, ולכן חזר והרהר בסיבה האמתית שבגללה נאלץ להפסיק את השליחות שלו בהודו ולחזור ארצה בדחיפות.

הנפוליון נסך באיבריו רפיון נעים עד כדי נמונם קל. הוא טלפן לפיצרייה בגבעתיים, הזכיר לעצמו שישנו המכתב הרשום ואחר כך שינה מעט את תנוחת גופו והרשה לעצמו לשקוע עמוק יותר בכורסה וכמעט נרדם. אפילו עד כדי שינה ממש. גנני לא הרגיש שהיה חייב משהו למישהו והפגישה עם ראש האגף שלו נקבעה רק לעוד שלושה ימים. הדריכות והזהירות שהתברך בהן, התפוגגו עכשיו. לאחר זמן מה צלצול טלפון עקשנים העירו אותו והוא הבין שהשליח עם הפיצה הגיע ושעליו להתעורר סופית ולקום.

כשחצה את המסדרון בין המטבח לחדר השינה שמע גנני בטלוויזיה את קריין הסי-אן-אן מודיע שעוד מעט ישודר ריאיון מוקלט עם תת-שר ההגנה ההודי, אבל בינתיים, הוסיף הקריין -- כמה פרסומות. גנני עצר לרגע. פרסומות לחיתולים...

אין צורך, מיקה כבר גדולה...אכן היו ימים, היו לילות... והיום, אמר בלבו, יחוגג יום הולדת חמישים עם קוויאק צרפתי משובח ופיצה עסיסית עם אנשובי...הוא החל לדפדף בדפי זהב וחיפש פיצרייה.

באחת בצהרים האינטרקום זמזם והדוור קרא לגנני שירד כדי לקבל דואר רשום. בדרכו למטה הפנה את מבטו אל הדלת של גברת קרני וחיך. הוא ידע שהדלת הייתה פתוחה תמיד כדי סדק. הקשישה הרכלנית חייבת לדעת תמיד מה קורה בחדר המדרגות. הוא דווקא הסתדר אתה; גנני גר בבית הזה מאז שנולד ועזב בהיותו בן עשרים ושלוש, כשהתחתן עם חווה ונולדה מיקה. לפני חמש שנים חזר לגור בדירה שירש מהוריו, ובנסיעותיו הארוכות לחו"ל בשליחות עלומה נהג להפקיד בידיה את מפתח הדירה שלו והיא הייתה מאווררת אותה מפעם לפעם ובודקת אם לא הייתה בה נזילת מים או תקלה אחרת. לעתים קרובות היה גומל לה במתנות קטנות, וכשהסירה מהן את העטיפה בנכחותו הייתה הקשישה מריחה אותן ואומרת, "אה, טוב, יהושע, יש להן ריח של חוץ לארץ". היה ביניהם הסכם בלתי כתוב, שבניגוד לאחרים אותו היא לא תחקור על מעשיו ועל הנשים היפות שעלו אליו לדירה מדי פעם, אולם תמיד תמיד הקפידה לשאול לשלומה של מיקה הקטנה. הוא הכיר לה טובה על כך.

אחרי שהדוור הלך הסתכל גנני סביב ושוב ראה את הגינה המסופחת סביב הבית, את הדשא הרוק הקצוץ, את הדקל שאביו שתל בה כשנולד, את הברוש שהוא עצמו שתל כשנולדה מיקה, את שיחי ציפורן העדן ואת הגדר החיה הגבוהה שפרכי היביסקוס רבים אדומים ולבנים היו שזורים בה כפעמונים. הוא אהב את המראה הישראלי כל כך של הצמחייה הזו ואמר לעצמו שאפילו אם יניחו אותו בגינה כזו כשעיניו עצומות, מיד ידע שזו גינה ישראלית שאולי אין בה שום דבר מיוחד, אבל יש בה משהו שאין בגינה בבית כלשהו בכל ארץ אחרת שבה פעל בשליחות עלומה.

הוא התמתח ומילא את ריאותיו באוויר הרטוב והקרייר של החורף שעמד בפתח. אחר כך פנה ודלה מתיבת הדואר שלו כמה מכתבים ודפים אחדים של פרסומות. אחת מהן, "טייק-א-אווי" פיצה סוסקונה מגבעתיים הבטיחה שהמשלוח יגיע תוך ארבעים וחמש דקות לכל היותר. "יפה, מתאים לי", אמר לעצמו.

"הבת שלי מיקה התקשרה מהולנד, את קצת מזכירה לי אותה", הוא אמר בשקט. השליחה הרימה ראשה בחטף וכיווצה את שפתיה. היא הישירה את מבטה אליו ואמרה אחר שתיקה ארוכה של שניהם. "אני חושבת...", היא החלה לומר, "אני חושבת שאני מכירה אותה", ופסקה באחת.

הוא כחכח בגרונו: "תראי, לימור, אני רוצה להציע לך משהו. לא רק לקחת אחד או שניים מהפסלונים שראית, אבל משהו אחר... אנחנו בקושי מכירים והנה את אומרת שאת מכירה את בתי מיקה, נכון? אז היום...עכשיו, כן, בעוד שעה בדיוק... אני חוגג יום הולדת חמישים וכפי שאת רואה, אני כנראה אעשה זאת לבד... אז אני רוצה להזמין אותך להצטרף אליי... באמת, לימור, רק להצטרף לארוחת פיצה עם יין טוב... הפיצה נראית כל כך גדולה שהיא תספיק לשניים... זה כל מה שאני מבקש..." "מבטו ביקש ויחד עם זה הפנט אותה והיא הרגישה זיעה על פניה ובבית השחי שלה. כל כך קיוותה שהצעה כזו תבוא סוף סוף מהמרצה הנערץ והנה היא שומעת זאת, היא באמת שומעת זאת. לימור קימטה את מצחה: איך היא תספר לו על הריב שהיה לה עם מיקה? על ההתדרדרות של בתו לסמים?"

לימור הרימה את ראשה והביטה בו. "טוב", אמרה, "אבוא אליך בתשע אחרי שאסיים את המשמרת שלי טוב? אבל..." הוא הביט בה במבט שואל. והיא המשיכה: "אל תשאל אותי על מיקה..."

בין שמונה לתשע בערב עברו יותר משלוש שעות. ואז נשמעה חריקת עצירה של מונית. גנני נדרך, קפץ מהכורסה ורץ אל החלון. הוא לא הספיק. המונית התרחקה ומיד אחר כך נשמע זמזום בפעמון האינטרקום.

"לימור?" הוא קרא ולחץ על הכפתור שתיים שלוש דקות עברו ונשמעה דפיקה בדלת. גנני פתח וקפא על מקומו. על המפתן עמדה מיקה פניה סמוקים כמו זר הפרחים האדומים שהחזיקה בידה.

הוא קם מהכורסה בכבדות, שפשף את עיניו, עיסה מעט את לחייו ויישר את בגדיו. הוא שאל לזהות המצלצל, כששמע את השליח מכריז שהביא את הפיצה, פתח את הדלת וקרא לו לעלות לדירה שתיים עשרה בקומה הרביעית. אחרי שתי דקות נשמעה דפיקה חזקה בדלת הפתוחה והשליח עמד בחדר הכניסה והקופסה בידו. ריח נעים של אפייה התפשט בחדר וגנני התמתח ושאף ממונו מלוא נחיריו ואחר חיך במבוכה. אמנם הוא ראה חליפה כתומה זוהרת מנופחת מכף רגל ועד ראש ועל הראש קסדה כחולה ומשקפי שמש אבל שליח הוא לא ראה. ממרומי קומתו הוא כופף מעט את ראשו וצמצם את עיניו כדי להיטיב לראות את הדמות בתוך החליפה והקסדה. השליח בא לעזרתו. הוא הסיר את הקסדה ובשתיים שלוש תנועות ראש מהירות שחרר את מחלפות שערו השחור והשופע וגנני ראה את השליחה הנאה מושיטה לו את קופסת הפיצה. הוא הזמין אותה להיכנס פנימה והחל לומר לה שהוא בטוח ששמע קול של גבר באינטרקום והנה כאן עומדת... כשראה שהיא עדיין מתנשמת בגלל העלייה הרגלית במדרגות הושיט את ידו ומשך כיסא בשבילה. גנני התנצל שאין בבית מעלית ושהוא יודע שלטפס שבעים מדרגות זה לא היה קל כל כך גם לאיש צעיר והתכוון להציע לה לשתות משהו...הציעה שחררה את הרוכסן מצווארון החליפה וחייכה אליו במבוכה אבל עיניה היו רציניות. שניהם חייכו זה לזה.

היא ראתה גבר גבוה ונאה שפניו כהים מעט, שעניו מסתכלות בה בסקרנות ושנחירי אפו מתרחבים. הוא ראה צעירה רזה ונאה מאוד שנראתה לו סטודנטית, ששערה שחור וארוך ושכמה קווים בלתי נראים של עצב חקוקים בזוויות פיה. היא ראתה גבר ששערו מאפיר אך עדיין מלא וחשבה שהוא בן ארבעים ונאה כמו המרצה שלה שהייתה מאוהבת בו והוא ראה בעיניה מבט כנוע משהו וחשב על מיקה בתו שבאמסטרדם.

הוא היה הראשון להושיט יד: "שמי גארדנר", אמר. היא ענתה בלחיצת יד רפה ובקידה בלתי נראית: "לימור שחר...גארדנר?" חזרה על שמו, "אבל זה לא היה השם שראיתי למטה, אולי לא שמתי לב..." מלמלה.

"גארדנר, לא גארדנר", הוא תיקן ברכות: "אני משתמש בשם הזה כשאני בחו"ל. שמי באמת הוא גנני, ועכשיו את בוודאי מבינה..." הטלפון צלצל וגנני התנצל ופרש אל המטבח כדי לענות. לימור הסתכלה סביבה וראתה כמה רבים הפסלים הקטנים והמשונים הפזורים על המדפים, על המזנון, על הטלוויזיה, על אדני החלונות, הסלון היה מלא בהם. מבלי משים היא התקרבה ורכנה על אחדים מהם ולא השיחה שגנני עמד מאחוריה וצפה בה, מחייך.